Kahve Molası

ISSN: 1303-8923

Kahveciler.. YAZIN "KAHVE MOLASI"NA Ölümsizleşin!..

Yazılan, Okunan, Kopyalanan, İletilen, Saklanılan, Adrese Teslim Günlük E-Gazete - Yıl: 2 Sayı: 379

4 Kasım 2003 - Fincanın İçindekiler

- İnce Telde Zırvala"ma" ... Serpil Yıldız
- KARANLIK BİR RUH HALİ ÜZERİNE SORGULAMA ... Rana Aslanbay Aydın
- DEVLETİ DEVREDİN ARTIK! ... İlker Demir
- ARABİSTAN'DA YAŞAM -1- ... Beyhan Duffey
- ARADA DEREDE ALIŞTIKLARIMIZ ... Simena Kaynar
- BİR BİTİŞİN ARDINDAN ... Ayşe Dikci
- MEĞER NE GÜZELMİŞ ! SENİ UNUTMAK ... Nurgül Eryeşil

- Milenyumun Mandalı...Sait Haşmetoğlu
- Dost Meclisi, Tadımlık Şiirler, Biraz Gülümseyin, İşe Yarar Kısayollar, Damak Tadınıza Uygun Kahveler

Sözün Özü

Kurtlarla arkadaş ol, yalnız elinden baltayı bırakma.
(Rus Atasözü)

Editör'den : Bizde özür bol!...

Merhabalar,

Yazıklar olsun sana iki gözüm. Şurda kalmış 25-30 sene, dayansana be gülüm. Allahtan reva mı bu şimdi bana? Yapılır mı böyle yiğit adama? Yazıklar olsun sana iki ela gözüm. Besledik büyüttük, bugünlere getirdik, senk kalk şimdi beni burnumun üstünden vur. Oysa anam bile seni eşek gözü diye severdi. Pörtlektin mörtlektin ama bukelemun gibiydin vallahi. Kahverengi ile yeşil arasında gidip gelir, yüz metreden sineği görür, fokus ayarını yarım metreden yapardın. N'oldu sana, n'oldu böyle?... Altı üstü günde 15 saat ekrana baktın sonra yan gelip yattın. Kapakların en güzeliyle sardım sarmaladım seni be iki gözüm. Şimdi kalkıp birde dedemin gözlüğünü mü takacağım üstüne? Yakınları seçerken ardından, uzaklara dalarken üstünden mi bakacağım? Ona buna maskara mı olacağım? Yapma be gülüm, dayan biraz daha. Şunun şurasında ne kaldı? Ben diyeyim yirmibeş, sen de otuz yılcık. Sana söz iki saatte bir on dakika mola vereceğim, uçan kuştan, seken çöpten sakınacağım. Gözüm gibi bakacağım diyeceğim olmayacak, sana ayak serçe parmağım gibi bakacağım. Diş dedik yan çizdik, kuş dedik taklalar attık ama sen gözsün olmasan olmaz, görmesen dayanılmaz. Şimdi bana doktor, gözlük derdi çıkarma allasen, şurda gül gibi geçinip gitmek varken, kemik kenarlı ortası camlı gözlüğe mahkum etme beni, olur mu be iki gözüm?

Sağırlığa alışmıştım, genetik deyip umursamamıştım ama bu isyankar göz beni sırtımdan vurdu. Sinyali epey önce vermişti de ben aldırış etmemiştim. Şu sıralar tıpır tıpır seğirerekten, gerdan kırıp bade süzerekten kendini belli etmeye başladı. Yazı yazarken 'a' yerine 's', 'k' yerine 'l' basmaya başlayınca ancak farkettim.

Bakın ben artık özürlü bir editörüm. Sizler için saçımı süpürge, gözlerimi mutfak robotu ettim. N'olur bana yazılarınızı türkçe karakterli, olgun ve dolgun olarak yollayın artık. Yüzlerce 'i' yi 'ı' yapmaktan, noktalama işaretlerinden sonra boşluk koymaktan anam ağlıyor billahi. Kahve Molası'nda 'Olduğun gibi gel' partisi yapmaya da gönlüm elvermiyor. Olan benim iki pörtlek ela gözüme oluyor bilesiniz. Sonra kalkıp birde 'Hani benim yazım?' diye sitem ediyorsunuz. Görsem hemen yayınlayacağım inanın, ama görmüyorum, seçemiyorum, kaçırıyorum. Yaaa... İşte böyle benim sevgili kahvecilerim....

Bir sonraki sayıda buluşuncaya kadar bulunduğunuz yerden bir adım öne çıkın. Sevgiyle...

Cem Özbatur

Yorum Oku / Yaz Yukarı

Arkadaşlarınıza önermek ister misiniz?

KISAYOLLAR

SON BASKI

kahvemolasi.com
Arşivimiz
Yazarlarımız
Manilerimiz
Forum Alanı
İletişim Platformu
Sohbet Odası
E-Kart Servisi
Sizden Yorumlar
Kütüphane
Kahverengi Sayfalar
Medya
İletişim
Reklam
Gizlilik İlkeleri

Kim Bu Editor?

Kahveci Soruyor?

KAPI KOMŞULARIMIZ

ÜÇ NOKTA Anlam Platformu

Bir Kumanya da Sen Bağışla!
www.denizfeneri.org.tr

www.pcakademi.com

Ankara'lı Kahveci : Serpil Yıldız

İnce Telde Zırvala"ma"

Bir zamanda;
".... Karar vermem gerekiyor. Ya kalacağım, ya da dönüp gideceğim. Şimdiye dek hep gittim, biliyorsun. Gitmekten de korkmadım. Bu gidişler doğruydu. Doğruların götürdüğü adres aynı olsa da, doğruydu."

Giderken;
"Hayatın doğrularından çok, eğrileri varmış, doğruyu bulmak da kolay değilmiş. "Bir noktayı ötekine bağlayan bir tek doğru, ama sonsuz sayıda eğri yol var" diyen de sen değil miydin, neden şimdi durdurup beni, "gitme" diyorsun? Doğru en kısası mı? Kısa yoldan gitmek isteyen kim? Üstelik de aynı adrese. Hem doğru varsa, hem doğrularda yaşanıyorsa, eğriler boş olmalı. Biraz kafa dinlerim. İstersen farklılaşmak çabası ya da gereksiz merak de. Bilinçli ve isteyerek eğri yoldan gideceğim; keşfededip, yaşayacağım. Bu kez uzun dolaşacağım ve şimdiden kendime öyle güveniyorum ki, hayatı bile oynatacağım..."

Dönmüş mü acaba;
"Merak çığlıkları atma bana. Yolumun uzun olacağını söylemiştim. İyiyim sağol, hem de çok iyi. Anlatabilir miyim, bilemem. Hikaye uzun, üstelik eğridoğrubüğrü. Sakin bir yol umuyordum, kalabalık buldum. Çok kalabalıktı çok. Ne zaman yanaşıp "çok oldu mu geleli eğriye" diye sorsam birine, "Hıııı? Hangi eğri? Anlamadım sizi, ben doğru yoldayım? Dalga mı geçiyorsun? ... !?" gibi nice yanıtlar aldım. "Ya bu nasıl eğri böyle, herkes doğruda, bir ben eğride, o zaman, bu kalabalık niye? Bir tuhaflık var ama, bekleyelim, görelim ne ise. Uzun bir zamandan sonra birgün, biri geldi yanıma, "eğri de mi gidiyorsun" dedi bana. !!! "Sen, eğride mi gidiyorsun" dedim ona. Karşılıklı "evet"leşip, "oh be, nihayet bulduk sonunda"laştık. Henüz ayrılmıştı yanımdan. Başka biri sokuldu yanıma "Eğri de mi gidiyorum dedi sana; ... sakın inanma yalan, o benim doğrumda. Sırayla başkaları geldi yanıma; kaç kişiydi sorma bana. Aynı bitti cümleleri "sakın inanma yalan, o benim doğrumda". !!! .... Nerede olduğunu bilerek eğrilikte olmak, eğribüğrü doğrularla eğrilip bükülmekten daha ilginç geldi bana. Biliyordun, yine de söylemedin; yeterince uzaktan bakarsam, gerçekte doğru yokmuş. Az daha unutuyordum; öğrendim ki, hayat, oynayan ya da oynatılan birşey değilmiş; sadece varmış; basit, saf, yalın ve tertemizmiş. Kirlilik, sahtelik, yalan, doyumsuzluk üreten, sonra da bunu hayata yükleyen tek tür bizmişiz. Herneyse, şarkının dediği gibi, "masum değiliz, hiç birimiz". Eğridoğrubüğrü. Gitmeliyim artık, şimdi nereye mi? Yüregimi ve aklımı yıkayacağım yere. Benimle gelir misin?"

Serpil Yıldız
serpily@kahveciyiz.biz

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Mektebişahane : Rana Aslanbay Aydın

KARANLIK BİR RUH HALİ ÜZERİNE SORGULAMA

Günümüzün genel karakteri “karamsarlık”. Düşünceli ve karamsar olma hali, nicedir bir olgunluk belirtisi gibi görülür oldu. Sabah neş’e ile uyanana tuhaf bakar olduk hep birlikte.

Aramızda dalga geçme konusu oldu ne zamandır yaşama sevinci;

-“Prozac aldın galiba”,
-“terapi mi gördün nedir?”
-“ne oluyor yahu, ne bu hal, bu ne neş’e?”
ve dahası...

Hadi yetişkinler için bir bahane bulmak daha kolay olsun, ya gençlere neler oluyor? Ergenliğin olağan bunalımları dışında, yaşamayı bu denli iç karartıcı yapan nedir onlar için? İlk gençlik yıllarımda ha-bire kıkırdarken anneannemin harika yorumunu duymaya bayılırdım; "gençlik işte, ota ...a gülersin şimdi" derdi. Oysaki şimdi ben çevreme baktığımda kıkırdayan pek fazla genç de göremiyorum. Belki sınav stresleri bindi fazladan gençlere ama hayır bunu da kabul etmiyorum, belki bu denli önemsemezdik ama bizler de sınavlara girdik, bizler de seçildik ya da elendik. Hiç biri karartmadı içimizi bu denli.

Gerçekten bu denli bunaltıcı mı yaşamak? Günlük hayatın olmazsa olmaz sorunları, stresleri, bu denli başa çıkılmaz ve bu denli iç karartıcı mı? Sabahları evden çıkınca diğer insanların yüzlerine bir bakın, kaç kişi göreceksiniz yüzünden simsiyah duygular okunmayan?

Karamsar olmanın bir ayrıcalık sayıldığı bir devir yaşıyoruz aslında, ama ben bu ayrıcalığa sahip olmak istemiyorum, isteyeni de anlamıyorum. İnsan ömrünün ortalama 70 yıl olduğunu, bunun 17-18 yılının büyümek ve kendini bulmakla geçtiğini, yaklaşık 20 yılının da yaşlılığın getirdiği hareket zorluğu, ağrı-sızı vs ile geçirdiğimizi düşünürsek, bize zaten kala kala 30 yıl kalıyor. Bu güzelim 30 yılı neden karartmaya çalışıyor ve gülümsemeyi unutuyoruz, neden?

Ülkemizdeki yaşam koşullarının çok kolay olduğunu iddia etmeyeceğim ama insanoğlunun öyle bir yapısı var ki aslında, bir cenaze töreninde bile, komik bir olay gerçekleşirse gülebiliriz. İşte bence bu bir ayrıcalık olmalı. Sanal ortamda dolaşan onlarca "yurdum insanı" esprisi var, onlara kahkahalarla gülüp, birbirimize gönderiyor ve bundan zevk alıyoruz, gülmeyi ve neşelenmeyi biliyoruz yani. Kendi kendimize bile gülmeyi becerebilen bir ulusuz biz. Evet, bazı katı kaskatı, at gözlüklü bakış açılarımız var tabii aşamadığımız, ama yine de hayattan zevk almak olmamalı mı hayatın amacı?, ya da başka bir biçimde sorayım; hayata geliş nedenimiz kendi hayatımızı olabildiğince karartmak ve çekilmez hale getirmek midir? Yoksa, doğadaki canlılar içinde, yalnızca insan nesline ait olan düşünme yeteneğimizi kullanıp hayatımızı kendi isteğimize göre şekillendirip zevkli bir ömür sürmek anlamsız bir seçim mi?

Dertsiz, tasasız, endişesiz, telaşsız bir yaşam, neredeyse mümkün değil, her insan bu duyguları mutlaka yaşar, yaşar da bunları sündürüp çekiştirip uzatmak mı gerekir acaba?

Yeni bir güne başlarken, dünden kalan bütün olumsuzlukları bir kenara atıp, onlardan ders almış olarak uyanmak, kötülükler yaşama beklentisi yerine, umut ve güzellikler yaşama arzusu ile yataktan kalkmak çok zor olmasa gerek. Belki bir günde edinemez insan bu bakışı ama gayret etmek gerekmez mi? Bu bakış açısı insan ilişkilerini de olumlu yönde etkilemez mi? Kahverengi, siyah ve lacivert giysilerden sıyrılıp, kırmızı, turuncu, fıstık yeşili giydirmez mi üzerimize?

Okuyan okumayan herkese yeni güne mutlu bir başlangıç yapması dileğiyle.

Rana Aslanbay Aydın
rana@kahveciyiz.biz

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

HOBİ : İlker Demir

DEVLETİ DEVREDİN ARTIK!

Her bayram benzer konu. Kim devlet, kim illet? İç içe mi yoksa? Masanın etrafındakiler bir türlü geçinemiyorlar, Ak Parti hükümete geldiğinden beri. Gerçi Ecevit Başbakanken de geçimsizlikler oldu, ama sanki onlar, tartışmanın boyutu ve şiddeti kaç ölçekte ve ne kadar büyük olursa olsun nüans ayrılıklarının bir sonucu gibi sunuldu kamuoyuna. Ya da öyle algıladık. Hani her türlü politikayı yuvarlak masanın etrafında az ulusal çok karlı şirketlerinin çıkarlarına da zarar gelmeyecek, zaman zaman kar getirecek biçimde karar alan medya belirliyor, çoğu zaman yanılsamalarla dolu da olsa. Bu kez boyut biraz farklı galiba.

Şu anki hükümete değin Sayın Cumhurbaşkanı Sezer, uluslararası düzeyde ya da ölçülerinde insan hakları, hukuk arayan her kesimin özlediği, devletin bir kalleşliğine kurban gitmeyeceğe olan güvenin simgesi gibi oturuyordu o makamda. İnsanlar onun varlığından ve gösterdiği her tepkiden sonra huzur duyuyordu. Sanki yılların biriken özlemiydi, yaptıkları. Politikanın içinden gelip oraya çıkan, manevra ve ayak oyunlarıyla durumu ve durumlarını kurtarmışların idareci tutumları, büyük devlet adamlığına yoruluyor, kireçlenmiş bir kültüre bir Donkişot gibi meydan okuyordu, Sayın Sezer.

Masanın etrafındakiler için haklı haksız yoktur, doğru yanlış ta. Kim ne tarafta ona bakılır. Bu kez örnek uymuyor. İki taraf da aynı tarafta. Ne olacak şimdi? Biri Başbakan, Meclis Başkanı, diğeri Cumhurbaşkanı. Ayıkla pirincin taşını! Resepsiyona türbanlı gelenleri almam, türbansızları alırım, diyor Cumhurbaşkanı. Hukukçuluğuna da güvenerek haklarımıza devlet nezdinde teminat saydığımız o insan diyor bütün bunları. Liderci olsan kolay, olumsuzları alt alta sıralar, işte bunların gelmemesi için göğsünü siper ediyor dersin. Ama değilsin. Özgürlükleri standartlara soktun muydu onlardan farkın kalmaz. Sevgili Oya Baydar'ın Sıcak Külleri Kaldı romanında alıntı yaptığı Fransız sözü("Devletin, kalbin tanımadığı gerekçeleri vardır." gibi zeka oyunlarıyla güzel bir kavramı çirkinleştirmeye kendisine özgürlükçüyüm diyenin hakkı yok. O halde doğruya doğru. Sayın Sezer hukuksuzluğunun farkında değil midir acaba! Kanuni olduğundan kuşku duymuyorum, kuşkulu olsa, kanunen yanlış bir karar vermiş olsa da farketmez, meselenin özü, insanlar giyimlerini kendileri seçer, bu onların en tabi haklarıdır. Cumhuriyet Resepsiyonuna da, ülkenin gerçeği tüm doğallığıyla yansırsa, kol kırılsın yen içinde kalsın, vitrini koruyalım bari endişesi, bertaraf edilmiş, gerçekliğine takkiye yapılmamış olur. Hukuka ve gerçekliğimize engel tüzük vb varsa, değiştirilip, kavgasız gürültüsüz bir gece yaşanmalıdır. Geceye ilişkin öbür endişe de Ramazan ayında içki meselesidir ki, isteyen ayran isteyen aslan sütü içer, gelenler kendi sağlıklarını düşünecek kadar rüştünü kanıtlamış insanlar. Konu burada bitmez. Aslolan, bu kavganın çıktığı nokta. Neden Ak Parti, kabüllenilmemektedir?

Devlet yıllardır, merkez ve merkezin sağında yer alan partilerce yönetiliyor. Ak Parti bir türlü bu partilerden biri sayılmıyor. Oysa öncekilerden bir farkı yok. Amerikancılık, serbest piyasa ekonomisi, hukuksuz icraatlar, çok lazımmış gibi oto yol vb ihalelerle etrafına dağıttığı pastadan paylar, dış politikada devlete kabül edilsin diye çizdiği zikzaklar vs hemen hemen her şeyiyle eski hükümetlerin aynısı. İlle de fark ararsak, daha kitlesel bir örgütlenmesi var ve ibadetlerini inanarak yapıyorlar, oya tahvil olsun diye ikiyüz metreden abdest almak için kollarını sıvamıyorlar ama onlar da oy için olmasa bile, propaganda için toplu ibadet gösterileri yapıyorlar. Fazlalıkları var eksikleri yok. E, artık kabül edin içinize. Ya da devleti devredin artık. Türkiye gerçeğine dönüyor, inadı bırakın. Sıva tutmuyor görmüyor musunuz!

Sizi anlamak zor değil. Bunca yıllık iktidarı paylaşmak kolay gelmiyor. Yukarda adı belirtilen kitaptaki başka bir alıntısına adapte edecek olursak, kalbinizde aklınızın tanımadığı gerekçeler var galiba. Ama hayır, hukukta o, en fazla hafifletici neden sayılıyor.

Şimdi soruyorum, özneniz devlet mi, aklınız mı, kalbiniz mi? Başka özneniz var mı? Hepsinden önemlisi, siz bir özne misiniz?

İlker Demir
ilkerdemir@kahveciyiz.biz

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Arap olayım ben de kahveciyim... : Beyhan Duffey

ARABİSTAN'DA YAŞAM -1-

Yaklaşık bir yıldır Suudi Arabistan'da yaşıyorum. Yaşamak için seçilmiş sıra dışı bir ülke olduğunun ve sizin de bu yğzden biraz şaşırdığınızın farkındayım. Klasik açıklama, eşimin işi dolayısıyla bu ülkedeyiz.

2002 Ağüstos'unda evlendik. Evlendikten hemen sonra eşim Suudi Arabistan- Cidde'ye gitti. Ben de vize işlemlerimin uzamasş yüzünden ancak ondan iki ay sonra gidebildim. Bu iki ay içinde ne karabasanlar gördüm bir bilseniz. Sinemaya, tiyatroya, operaya hoplaya zıplaya giden ben bütün bunlardan vazgeçecektim. Tiyatroda gökte ararken yerde bulduğum işimi de terk edecektim. Harbiye'de şans eseri ucuza kiraladığım evimi de boşaltacaktım. Arkadaşlarımdan ve ailemden de ayrı kalacaktım…. Vay başıma gelenler. Kim dedi bana Arabistan'a calışmaya gidecek adamla evlen diye ? Hem Arabistan'da çalışmaya ya babalar ya da yakın akrabalar gider, benim ne işim ola ki oralarda ?…. Hele hele de orada kara çarşaf giymek zorunda olduğumu duşundukce deli oluyordum. Yıllarca Beyoğlu'nda fink atmış ben, Arabistan'da kara çarşafa bürünecektim ha…. Bunlar da mı gelecekti başıma yarabbim ?….

Sonunda başıma geldi ve 16 Aralık 2002 tarihinde Cidde'ye ayak bastım. Abi havaalanı havaalanına benzemiyor. Dunyanın bambaşka bir yeri, bambaşka bir atmosferi. Ataturk Havaalanı'nın eski halini hatırlar mısınız ? Daha kötü. Her yere kötü, koyu ve kirli bir kahverengi hakim. Adamların sakalları dizlerine değiyor. Üzerlerinde beyaz uzun elbiseler. Kafalar sarıklı. Vize kontrolündeki polisler nispeten normal. Onlar da koyu kahverengi uniformalar icinde ve neden bilinmez pek coğu koyu kahverengi gözlükler arkasından kötü kötü bakıyorlar insana… Yaniciğime her bir şey koyu kahverengi görünüyor gözüme. Vize sırasında beklerken salya sümük ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Lanet sıra da bir türlü gelmek bilmiyor. Yolcular, yani bizler, gençler, yaşlılar, kadınlar, ellerinde bond çantalı, takım elbise ve kravatlı iş adamları ve Cidde yerlileri korkunç bir tezat oluşturuyoruz. Görünüşümüzle, kılık kiyafetimizle, " hey Cidde'li, biz dostuz " diyoruz… Uçaktan inen hemen herkesin şaşkınlıktan gozu dört dönüyor ama yerlilerin umrunda bile değiliz. Kimse kafasını çevirip bize bakmıyor bile….

Sonunda pasaport-vize kontrol sırası bana geliyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi. Korkudan değil ama neden oldugunu da anlamış değilim… Polis hiç yüzüme bakmadan pasaportumu alıyor, fotoğrafıma bakıyor, yüzü buruşuyor. Anladım, çünkü fotografta uzerimde askılı bir t-shirt var. Once fotografa, sonra bana, sonra bir daha fotografa, yine bana… ay deli olacagım. Bir fotografa bir bana baktı da baktı…. Sonunda arapca birsey sordu. Anlamadım. Tekrarladı. Yine anlamadım. Do you speak english ? dedim. Elini sertce sallayarak " no english, no english " dedi. Habibi, habibi, arkadaş. O an anladım ki eşimi soruyor. Çünkü, tabii sonradan öğreneceğim bunu, bir kadın olarak hiç bir sıfatın yok bu ülkede. Ancak bir erkeğin ikametgahına bağlı olarak varolabiliyorsun. El kol işaretleriyle eşimin dışarda beni beklediğini anlattım. Sonra birini gönderdi. Adam bir iki dakika sonra elinde eşimin pasaportu olduğu halde çıkageldi. Aklım hayalim durdu, esimi nasıl tanıdı da iki dakikada aldı geldi pasaportu. Neyse bir on dakika sonra isim bitti. Buyukce bir salona geldik. Tonlarca Hindistanlı, Pakistanlı çalışan. Her biri bir diğerini itekleyerek bagaj kapmaya calışıyor. Onlardan kurtulup sonunda çöp yığını gibi ortaya üst üste yığılmis bagajların arasından kendi bavullarımı bulup çıkardım. Sonunda bagaj kontroldeyim. Kontrol monitorunun başındaki polis birken birden birsürü oldular. Çevremi sardılar. Sırt çantamı sırtımdan aldılar. Biri bir bavulumu diğeri öbür bavulumu açmaya çalışıyor ve bu arada da bağıra çağıra birbirlerine ve arada sıra da da bana arapça birşeyler söylüyorlar. Kırmızı bültenle aranan bir terorist yakalamış gibiler. Bir koşuşturma, bir telaş... Ama şevreme bakıyorum, bu durum kimsenin umurunda değil. Hatta kimse görmüyormuş gibi. Herkes rutin işinde. Polisin biri uçaktan aldığım Sky Life dergisinin sayfalarını tek tek karıştırdı. Göğüs dekolteli bir parfüm reklamı olan sayfayı cart diye yırttı. Radikal ve Hürriyet Gazetesi de vardı yanımda. Onlara hiç bakmadan alıp çöpe attı. Bu arada bavullarım açıldı, tabi içindekiler de Pandora'nın kutusu gibi dışarı saçıldı. Donlarım, sütyenlerim, pantolonlarım. Tatile gelmiyoruz ya, neyim varsa yanıma aldım. Bavullarım tıka basa dolu zaten zor kapatmışım…. Yanımda getirdiğim kitapların aralarını on ve arka kapaklarını tek tek inceledi. Bukowski'nin " Kadınlar " adlı kitabının kapağında Picasso'nun meşhur ağzı gözü bir yerde çıplak kadın figürü var. Kitabın kapağını cart diye yırttı. Ben bütün bu kargaşanın sonunda bütün bu eşyalarımı nasıl toplayacağımı düşünürken, her şeyi dağıttıkları gibi bir anda topladılar ve bavullarımı elime tutuşturup sonunda " geç " dediler. Gazaplarından kurtulmuş tam oh.. diyecekken önümdeki sürgülü kapı birden açıldı ve inanılmaz bir sıcak hava dalgası bütün vücudumu sardı. Eşim telefonda uzun kollu ve siyah şeyler giymem konusunda uyarmıştı beni. Bir de Istanbul'da kar yağıyordu ben uçağa binerken. Eee… doğal olarak üzerimdeki kışlık kıyafetler kırk derece sıcağın altında birden en büyük düşmanım oluverdiler.

Dışarı çıktığımda gözümün önüne gelen ilk fotoğraf şu, bütün alan koyu kahverengi büyük camlarla kaplı. Yolcu bekleme salonunda beyaz elbiseli, kafaları da beyaz sargılı, beyaz sakallı tonlarca tek tip insan ve ikisi de ekose gomlekli, biri sarışın diğeri Alain Delon tipli iki yakışıklı adam. Yani kocam ve arkadaşı. O zaman anladım ki dışarı çıkıp da esimi bulup pasaportunu bize getiren adamın isi hic de zor olmamıs. Mutlulugumu tahmin edersiniz herhalde. Sonunda vuslata erdik. Tam kollarımı kaldırdım kocama sarılacaktım ki, kıvrak bir el hareketiyle karşı koydu bana. Bozuldum ama çaktırmadım tabii. Arkadaşıyla da bir kafa işaretiyle selamlaşıp arabaya doğru ilerledik. Eşim söylemeyi unutmuş bana, kadın ve erkeğin sarılması bir yana halka açık yerlerde konuşması, yan yana yürümesi bile yasakmış. Amaninnnn……

Bindik koca cipimize, evimize doğru çıktık yola. Saat gecenin ikisi. Bütün dükkanlar açık. Bütün sehir ışıl ışıl. Renkli ışıklı panolar, kocaman kocaman arapça yazılar, agaçsız yollar, tek katlı binalar… Yani tarifi ve kıyaslaması imkansız bir yer. Hiç bir yere benzemiyor. Gözümü dışarıdan alamıyorum. Yirmi dakikalık yol boyunca, Istanbul Restaurant , Berber Turky Ihsan, Turkish Berber, Kuafor H&H, Adana Sish Kebab, Turkish Bakery, buyuk bir bilbordda Ulker reklamı, Istikbal Yaylı Kanepe, Pınar Su vs…. Bu yaban ellerde hiç de yabancılık çekmeyeceğim anlaşılan.

Sonunda evimize geldik. Yirmi dakika önce gördüğümüz hiç bir yere benzemiyor. Yoksa başka bir çehre mi geldik ? Çok büyük bir alan. Onlarca tek katlı lüks villa. Her yer yemyeşil. Palmiyeler göklere uzanmış. Kocaman bir yüzme havuzu, iki ayrı tenis kortu…. Saat gecenin üç buçuğu. Bütün site (compound deniyor buralarda) uyuyor. Bugün derin bir uyku çekmeli, yarın bütün bu keşfedilecekler için yola çıkmalı… Anlaşılan daha çooook şaşıracağım…

Beyhan DUFFEY - Cidde / Suudi Arabistan
duffey@kahveciyiz.biz

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Misafir Kahveci : Simena Kaynar

ARADA DEREDE ALIŞTIKLARIMIZ

Sizler alıştıklarınızı mı yaşamaktasınız? Yoksa yaşadıklarınıza mı alıştınız?

Nasılda bağlıyız alışkanlıklarımıza bir çınar gibi köklü bir keçi inadı kadar dayatıcı. Artık görüyoruz ki zamanla sokakta bağıran seyyar satıcılara savurduğumuz o agresif sözlerin yerini artık vurdumduymaz bir tavırla nerde kim bağırıyor? aman sende sözleri almasın.….

Tozlu topraklı, insana çeşitli cambazlıklar yaptıran hatta hoplayıp zıplayarak çocukluğumuzu yaşatıyor bu yaşta hey dedirten o kazınmış yollarda sanki kordon boyu yürüyüşleri keyfi gibi cirit atmalar…

Alışıyoruz azizim ALI-ŞI-YO-RUZ, ortalığı karıştırıp sonra tereyağ gibi üste çıkan insanlara sinir katsayılarını arttırıp sonrada relax sakinleş bu kadar sinir seni erken yollar diyen o yaşama çivilendiğini sanan insanlara, eşimizle sevdiğimizle yaptığımız gereksiz kavgalara , çekememezliklere dedikodulara sevimsiz yüzlere soğuk sözcüklere istemsiz geliş gidişlere sürekli bizden her dakikamızda işe gömülmüş bir robot olmamızı isteyen o güzel insan ! patronlarımıza alıştırılıyoruz !!!ne alıştırılıyoruz mu dedim yok ya biz alışıyoruz olur mu dilim sürçtü hiçbirimiz kendi irademiz dışında yönlendirilebilir miyiz asla hele bu çağda ben alışıyoruz dedim . benim yazılarıma da alışır mısınız lütfen .

Hayata dair sorgulamaların amaca ulaşamadığını insan ilişkilerinde değiştiremedikleriniz kalıplaşmış müdavim huyların artık sizi sıkan acıtan yanlarına bile alıştınız değilmi?

İşte böyle dostlarım hayat denen kendi baki bizler fani bu yolculukta ben ayakta gitmeye alıştım ya sizler…?

Simena Kaynar

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Kahvecigillerden : Ayşe Dikci

BİR BİTİŞİN ARDINDAN...

O ağladığı için ağlamıştım gecelerce…
O hüzünlenince keder dolardı tüm benliğime…
Sevinince dünyalar benim olurdu…
Uzaktım,dokunamazdım, öyle yabancıydık ki…
Arada engeller vardı, ne ben gidebilirdim O'na, ne O bana gelebilirdi. Gerçi gelmek ister miydi bunu hiç bilemedim ya..
Bazen isterdim gelmesini, bazen O olmasını isterdim paylaştığım,bazen hiç susmamacasına konuşmak isterdim onunla, ondan… bazen de sadece yanında olmak isterdim,dilsiz,sessiz, sakin… Hiç bilmedi, hiç söylemedim kabına sığmayan duygularımı, hiç merak etmedi, hiç sormadı…

İmkansızlar vardı arada; yaşamıma, düşüncelerime uyar hale getirirdim zorla. Sonra gene,güçlü bir engel çıkardı, kenara çekilirdim... zorunda kalırdım…
Ara sıra haber alırdım ondan, silik-soluk, uzak-soğuk…
Buruk bir acıyla okurdum yazdıklarını, yalnızlığına üzülürdüm, dua ederdim; elimi uzatmaya çalışırdım ellerine uzanamazdım; mutluluğumdan üflemek isterdim tüm varlığına, nefesim yetmezdi, ulaşmazdı…
Ara sıra da rüyalarımda misafir ederdim onu,gene dokunamazdım, gene konuşamazdık, ikimizde suskun…
Ne o yalnızlığını aşabildi ne de ben engelleri…
Sonra olanlar oldu..
Koca bir kar tanesiydi o gökyüzümde, yüreğimde,eridi yavaş yavaş…
Ateş oldu eritti…
Ateş oldu buharlaştırdı, yok etti…
Gözlerimden akan birkaç damla yaş kaldı sadece o yoğun buhar tabakasından…

Sonra güneş açtı,ardından yağmur,dolu, fırtına ve sel…tüm yaşanmışları, tüm duyguları sildi süpürdü.nereye götürdü bilemiyorum, hiç sormadım…
Hiç ulaşamadım, hiç aramadım…
Aradım,bulamadım…

Tekrar güneş… tüm ruhumu ısıttı gene… kendimi ona bıraktım, kendimi zamana bıraktım…
Birkaç zaman nereye bastığımı bilemedim, birkaç zaman yüzlerdeki manaları çözemedim, birkaç zaman O oldum, birkaç zaman ben…
Sonra gene birkaç zaman geçti, saydım bu sefer…
Affedemedim,affedilmezdi, içimde isyanları oynuyordu… gürültü,karmaşa…
Sonra tüm sesleri süsturdum, bir bitişin ardından yeni bir başlangıç yaptım hayata; bir düşüşün ardından daha güçlü,daha ben kalktım ayağa...sarıldım yaşama…
"Yeni"sinde "eski"sinden eser yoktu, kimseyi tanımıyordum... kimse acıtmıyordu...

Ardından yürümeye başladım, uzunca bir süre yürüdüm...
Yüzümde garip bir gülümseme, içimde huzur yürümeye devam ettim…
Yürüdüm, yürüdüm, yürüdüm....
Ağaçlarla çevrili, bahar kokulu o güzel yolda…

--BİTTİ--

Ayşe Dikci
adikci@kahveciyiz.biz

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Kahvecigillerden : Nurgül Eryeşil

MEĞER NE GÜZELMİŞ ! SENİ UNUTMAK

Sonbahar ve lodos İstanbul'un yakasına yapıştı.
Sonbahar ve lodos İstanbul'a çok yakıştı.
Bak görüyorum artık ....
Meğer ne güzelmiş! seni unutmak.

Yeni bir şarkı öğreniyorum radyoyu açıp,
Yeni bir kitaba başlıyorum.
Yaşadığım her acıyı hatırlıyorum,ben hatırladıkça sen eskiyorsun
Meğer ne güzelmiş! seni unutmak.
Ana rahmindeki huzurlu uykulara kavuşmak gibi,
Ateşimin yükseldiği bir anda babamın elini alnımda hissetmek gibi,
Meğer ne güzelmiş! seni unutmak
Masanın üzerindeki kalemliğe her elini attığında yazmayan bir kaleme denk gelmek gibi sıradan bir talihsizlik,
Ve telefonun öbür ucunda beklettiğin kişiden telaşla dilediğin bir özür gibiydim,
Bilemediğin bir soruya verdiğin "geçiniz" cevabı gibiydim,"senin için"

Ya sen;
Sen benim için çocukken her çaldığında "yanlış"bile olsa heyecanlandığım kapı ziliydin,
Uzun süren ve yorgun düşüren akşam oturmalarının mutlu sonu "babamın omuzlarında uyuyakalmak"gibiydin,
Ve çok üşüdüğüm bir anda annemin uzattığı bir bardak limonlu çaydın sen,ısıtan,
Her söz dinlediğimde verilen bir parça çikolataydın,
Herkesin içinde sözlerini unuttuğum şiirdin,yanaklarımı kızartan,
Her şeydin,
Kendimi unutmaktan geçiyordu ,seni unutmanın "yolu"
İşte ben o "yolda" kaybolmuşken,
Kendimi unutmuşken ,
Sonbahar İstanbul'un , yakasına yapıştı.
İstanbul lodosun ...
Ve soylu bir rüzgar savurdu beni...

Seni unutmayı öğretti Lodos,
Çünkü yapraklar yaşlanmıştı sonbaharda ,ve ben hiç vakit ayıramamıştım onlara.
Ve teselli edememiştim ağaçların gövdelerini.
"Hoşça kal" deme zamanıydı şimdi yaşlanan yapraklara ve yıpratan aşklara....
Yaşlanmış yaprakları gömdüm toprağa,ağaç gövdelerine sarıldım bir daha,
Hoşça kal dedim yıpratan her aşka
Meğer ne güzelmiş! seni unutmak.....

Nurgül Eryeşil
nurgul@kahveciyiz.biz

Arkadaşına Öner Yorum Oku / Yaz Yukarı

Milenyumun Mandalı : Sait Haşmetoğlu

Editör'den Önemli Not:*Sevgili Sait Haşmetoğlu'nun e-romanı görsel öğelerle süslendiğinden, aşağıdaki adresten tek tıklamayla zevkle okuyabilirsiniz. Üşenmeyin... Tıklayın...*
http://www.kahvemolasi.com/xfiles/mandal_1.asp

Devamı yok. BİTTİ

hasmetoglu@kahveciyiz.biz

Yukarı

Dost Meclisi

Fotoğraf: Neslihan Yakal (Yedigöller)

<#><#><#><#><#><#><#>

Kahve Molası'nın sürekli ve sabit(!?) bir yazar kadrosu yoktur. Gazetemiz, siz sevgili kahvecilerden gelen yazılarla hayat bulmaktadır.
Her kahveci aynı zamanda bir yazar adayıdır. Bu bölüm sizlerden gelecek minik denemelere ayrılmıştır. Yolladığınız her özgün yazı değerlendirilecektir. Siz sevgili kahvecilere önemle duyurulur.
Kahve Molası bugün **3.685** kahveciye doğru yola çıkmıştır.

Yukarı

Tadımlık Şiirler

...

güneş yağmuru örtmüyordu
ve eritmiyordu yüreğimde buz tutmuş sevdayı
sigaramı bile yakmıyordu
ne güneş ne de aşina bir elden çakmak

ihaneti sırtımda taşıyordum iki büklüm
tökezledikçe ellerime batıyordu tutunduğum yollardaki cam kırıkları
kan yerine ihanet akıyordu,
her yerime bulaşıyordu

temmuzdu
bir yıl önce
ankaraydı
ve gece
güneşin kızıllığı üstüme vurduğunda iş işten geçmişti
damağım kurumuştu dudaklarım uyuşmuştu
karanlık beni aydınlığa çok kötü tükürmüştü

başı yastığın altındaydı
sırtında bir örümcek yürüyordu
tırnağının biri kırılmıştı
saçlarım ağarmıştı
oda vanilya kokuyordu
o sadece uyuyordu

göğsümde bir ağrı, giyinip sessizce çıktım evden
vanilya kokusu peşimi bırakmıyordu
iki büklüm yürüyordum
tökezledikçe ellerime batıyordu cam kırıkları
hiç bir şeye tutunamıyordum

Cihangir Gülegen

Yukarı

Biraz Gülümseyin

TEMEL'İN İNEĞİ

Temelin ineği hastalanmış.. Hangi veterinere götürmüşse bir türlü iyileşmemiş. Temel biçare bir sekilde düşünürken ellerini açıp ALLAH'a yalvarmış..

-"Yarabbi sen ineğimi iyi et, iyi edersen 15 gün oruç tutarım... ".

Bu hayvan iki günden fazla yaşamaz diyen veterinerlere inat inek iyileşmiş.. Bizim Temel 15 gün oruç tutmuş. 16.gün inek ölmüş. Temel ne yapacağını şaşırmış. İnek ölü, havadan 15 gün tutulan oruç..... Ellerini açmış :

-"Yarabbi sen sanıyorsun ki Temel aptaldır, hiç itiraz kabul etmem, ineği kurbana sayar, tuttuğum oruçları da Ramazan'dan düşerim hiç kusura bakma..'"

<#><#><#><#><#><#><#>

Hangisi daha hızlı!...

Yukarı

İşe Yarar Kısayollar - Şef garson: Akın Ceylan

http://www.annelergrubu.com/sena/base.asp?selectedID=578
...İyi yemek yemesini sağlamak amacıyla kendi kendine yiyebilecek bir çocuğa annenin kaşık kaşık yemek yedirmesi hem çocuğa, hemde anneye verilecek en büyük cezalardan birisidir...

http://www.mikser.com/sakagibi/061003.php
...Düsünün bir sabah memleket halinde kalkiyoruz ve bir de bakiyoruz ki tüm dünya sular altinda kalmis. Su üstünde kalan tek kara parçasi var. O da Türkiye. Koca gezegende bizden baska kimse kalmamis. Dünya nüfusu 70 milyon. Buyrun bakalim ilk tepkiler ne olurdu dersiniz ?.....:-))

http://www.sinematurk.com/vizyondakiler.php3
Ağırlıklı olarak Türk filmleriyle ilgili bilgilere ulaşabileceğiniz hoş bir arşiv. Ayrıca vizyondaki filmler, ne nerede ve ne zaman oynuyor gibi güncel bilgiler de elinizin altında. Hem de yerli yabancı tüm filmler.

http://www.deepnot.com
..."...atlamak isteyip de kıyısında dolaşanlar için, kamburken dik durmaya çalışanlar için, sıkıp sıkılanlar için, isteyip gidemeyenler için, fena şeyler düşünüp korkmayanlar için, takmayanlar için, küçük harfleri sevenler için, büyük sözler söylemek değil, hayata dair bir deepnot düşmek için..."... Cüneyt Özdemir akin@kahveciyiz.biz

Yukarı

Damak tadınıza uygun kahveler

myIE2 0.8.2126 [708KB] W9x/2k/XP FREE
http://www.myie2.havagame.com/files/0.8.zip
Internet Explorer'ınızı geliştirici bir program daha. Aynı anda birkaç web sitesini birden açarak size kullanım rahatlığı sağlıyor. Siteleri gruplayarak tek tıkla hepsini açmanızı sağlıyor. Skin özelliği sayesinde görsellik katıyor, popup pencerelerini kapatıyor. Mutlaka deneyin, seveceksiniz.

Yukarı

ISSN: 1303-8923

Kahve Molası MS Internet Explorer 4.0+ ve 800x600 Res. için optimize edilmiştir.
Uygulama : Cem Özbatur - Her hakkı saklıdır. Yayın İlkeleri